

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Babits Mihály (1883–1941)

Dante

(Szekszárd, 1921.)

1.

*Egeit az Ember, e vándor állat,
az évek nyári nappalára s téli
éjére fülledt üngökként cseréli
s nyugalmat nyugalomban nem találhat.*

*S nem boldog, ha nem pólyázhatja pállott
életét friss legek selymébe; déli
édeneit, mint otthonát, kiéli;
de visszatér megint, s a régi tájat,*

*mint régi kedvest, új szépségben éri.
Igy én is, amint visszatérek egyre
anyaföldemre – ama drága Hidra,*

*melyen át percem az Örököt éri,
amelyből jöttem: az otthoni hegyre:
úgy térek vissza, Dante, tájaidra!*

2.

*Mert énnekem, jaj, a Pokol is otthon
s jól ismerem a Tisztulás hegyének
fájó lépcsőit, és az Ég kegyének
csillagos távlatait; sírva botlom*

*lelkem rongyára minden árkon-bokron
(mint papirkákra, miket útjegyének
szórt el a vándor), merre a Nagy Ének
visszavezet, vad erdőn s annyi poklon*

*tikkadtan e különös nyaralásra;
bár minden túlvilágból hazavásva
fűz Firenzémhez egy mostoha köldök,*

*hol mint poklát cipelő utas-ördög
vagy rab fa, mely hiába nőtt egekbe,
tengék, lekötve, s mégis számkivetve.*

Kék rapszódia